

Margo Trappenburg

Moedig

Op 30 januari 2017 is het zover; dan moeten politieke partijen die meedoen aan de Kamerverkiezingen van 2017 een lijst met kandidaten aanleveren bij de Kiesraad. In deze, daaraan voorafgaande periode vindt in partijen en andere electorale entiteiten (PVV) een serieuze zoektocht plaats naar nieuwe aspirant-Kamerleden. Wat beweegt mensen in deze tijd nog om zich kandidaat te stellen voor het Kamerlidmaatschap? Het politieke leven is volstrekt ongewis: je bent overgeleverd aan de willekeur van partijbestuur en partijleiders, aan de kritische ogen van journalisten, reaguurders, bloggers en twitteraars en aan de wisselende loyaliteiten van zwevende kiezers. Wie hoopt op een langdurig verblijf in het parlement (van beginnend Kamerlid naar ervaren Kamerlid, belangrijk woordvoerder, commissievoorzitter, Kamervoorzitter) zou wel eens heel bedrogen uit kunnen komen. Het is dus niet raar als kandidaat-Kamerleden zich voorzichtig de vraag stellen wat er van hen zal worden als hun termijn erop zit. Want dat is nog niet zo gemakkelijk.

Je mag je Kamerlidmaatschap niet gebruiken als springplank naar een functie in het bedrijfsleven: dat zweemt naar corruptie ('hij heeft vast tijdens zijn politieke carrière bedrijf x vriendelijk behandeld en daarom heeft hij nu die goede baan'). Het is lastig om een eigen bedrijf aan te houden want dan kunnen vergelijkbare kwesties gaan spelen.

Je kunt na je politieke carrière ook niet gemakkelijk een beroep doen op je partijgenoten voor een functie in de publieke sector, want dat riekt naar vriendjespolitiek ('ze spelen elkaar allemaal mooie functies toe; nog geen 3 procent van de Nederlandse bevolking is partijlid, het is hoog tijd om belangrijke functies in de publieke sector bij voorrang te laten invullen door niet-partijleden').

Langdurig een beroep doen op wachtgeld mag ook niet meer ('want dat kunnen gewone burgers immers ook niet; het is hoog tijd dat de rechtspositie voor politieke functies wordt genormaliseerd').

Terugkeren naar een bestaan als vooraanstaand wetenschapper of medicus is niet eenvoudig als je er vier jaar tussenuit bent geweest.

Voor veel functies ben je als ex-Kamerlid te zeer politiek geprofileerd: ambtenaar, rechter, docent, journalist. Het hoeft geen absolute belemmering te zijn, maar een Kamerlidmaatschap is bij dergelijke functies een punt van discussie voor een sollicitatiecommissie; niet een pré op je cv.

En toch zijn er altijd weer mensen die het gaan doen. Bij alle kritiek die ik als wetenschapper en burger heb op onverstandige besluiten, raar beleid en politieke spelletjes: ik vind dat moedig en ik heb er respect voor.

Margo Trappenburg is hoogleraar Grondslagen van het Maatschappelijk Werk aan de Universiteit voor Humanistiek en hoofddocent Bestuurs- en Organisatiewetenschap aan de Universiteit Utrecht.